

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **B. K.,** zastoupená Mgr. Davidem Troszokem, advokátem se sídlem Husova 401, Třinec, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018, čj. MPSV-2018/90480-923, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2018, čj. 19 Ad 23/2018-26,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2018, čj. 19 Ad 23/2018-26, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018, čj. MPSV-2018/90480-923, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Davidu Troszokovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 4. 5. 2017 byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně od února 2017. Úřad práce dovodil, že žalobkyně samostatně nezvládá 4 základní životní potřeby, a to

mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a péči o domácnost, a proto se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost).

[2] Proti rozhodnutí úřadu práce podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného se žalobkyně považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), avšak samostatně nezvládá toliko 3 základní životní potřeby, a to mobilitu, tělesnou hygienu a péči o domácnost.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u krajského soudu, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka namítá, že nezvládá celkem pět základních životních potřeb [což odpovídá závislosti na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost)]. Ve vztahu ke spornému *výkonu fyziologické potřeby* stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle něhož není postiženo její pohybové ústrojí; v posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (PK MPSV) je uvedeno, že stěžovatelka trpí osteoartrózou kolenou min. II. stupně. Primárním důvodem neschopnosti včas použít WC je však inkontinence stěžovatelky. Krajský soud vůbec nereagoval na námitku, podle které správní orgány pominuly, že z podkladů vyplývá stálý únik moči. Krajský soud rovněž nezodpověděl otázku, zda možnost kompenzovat únik moči plenkovými kalhotkami znamená, že stěžovatelka je schopna včas používat WC, a zda v případě úniku stolice je otření vlhčenými ubrousky „přijatelným standardem“ ve smyslu vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

[6] K další sporné základní životní potřebě *oblékání a obouvání* stěžovatelka konstatovala, že si sama nenazuje ponožky; nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle kterého je používání nazouváku na ponožky běžné a standardní. Na rozdíl od nazouvací lžíce se nejedná o obvyklé vybavení domácnosti. Krajský soud převzal závěry posudku PK MPSV týkající se uvedené potřeby, aniž se vypořádal s protiargumenty stěžovatelky. Podle jejího názoru ze záznamu sociálního šetření mj. vyplynulo, že nenazuje pevnou obuv; je schopna se obout pouze do lehké nazouvací obuvi.

[7] V posudku PK MPSV podle stěžovatelky chybí úvaha, jaký vliv má osteoartróza kolenních kloubů na výkon fyziologické potřeby, jakož i na oblékání a obouvání. Rovněž se krajský soud nevyjádřil k názoru stěžovatelky ohledně revize závěrů MUDr. K. lékařem MUDr. K.. MUDr. K. diagnostikoval stěžovatelce oboustrannou artrózu kolenního kloubu III. stupně, zatímco posudkový lékař MUDr. K. toliko zanalyzoval rentgenový snímek a dospěl k závěru, že stěžovatelka trpí jen osteoartrózou II. stupně. Pokud chtěl posudkový lékař změnit diagnózu, měl stěžovatelku osobně vyšetřit přinejmenším ve stejném rozsahu, jako předtím učinil odborný lékař.

pokračování

[8] Podle stěžovatelky krajský soud nedostál zásadám při hodnocení závěrů posudkových komisí, jak jsou definovány např. v rozsudku NSS ze dne 30. 7. 2015, čj. 9 Ads 35/2015-44, a v nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16. V řízení docházelo k průtahům a zdravotní stav stěžovatelky se v jeho průběhu měnil. Potvrzení její ošetřující lékařky ze dne 22. 3. 2018, podle kterého je zcela inkontinentní v noci i ve dne, nelze odmítnout jen proto, že je odlišné od zastaralé dokumentace, kterou měla k dispozici PK MPSV. Po stěžovatelce nelze žádat, aby aktualizovala lékařské zprávy jen proto, že správní orgány nedodržují zákonem stanovené lhůty.

[9] Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu i napadená správní rozhodnutí.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je důvodná.

III.A Podstatný obsah správního spisu a napadených rozhodnutí

[12] Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatelka podala dne 24. 2. 2017 žádost o příspěvek na péči. Dne 8. 3. 2017 proběhlo u stěžovatelky sociální šetření, ze kterého mj. vyplynulo, že si nedokáže navléci ponožky, ty jí obléká neteř. Boty má jen nazouvací, pevnou obuv nenazuje. Trpí únikem moči a někdy i stolice; používá plenkové kalhotky, jejichž výměnu zvládá sama. Pokud dojde k úniku stolice, potřebuje pomoc druhé osoby s očistou.

[13] Podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek - Místek (OSSZ) ze dne 3. 4. 2017 stěžovatelka trpí polyartrózou nosných kloubů a gonartrózou III. stupně, jedná se o osobu ve věku 80 let s celkovým zhoršováním stavu a sebeobsluhy, zejména se zhoršuje artróza nosných kloubů. Zvládá výkon fyziologické potřeby včetně výměny inkontinenčních pomůcek. Potřebuje pomoc s celkovou hygienou a oblékáním ponožek. Posudkový lékař OSSZ uzavřel, že stěžovatelka nezvládá celkem 4 základní životní potřeby, včetně oblékání a obouvání. Stěžovatelka nebyla posudkovým lékařem osobně vyšetřena. Na základě posudku vydal úřad práce prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se stěžovatelka dne 23. 5. 2017 odvolala.

[14] Teprve dne 7. 3. 2018 vydala PK MPSV posudek, ve kterém vycházela mj. z lékařské zprávy ortopeda MUDr. K. ze dne 7. 4. 2017, podle kterého stěžovatelka trpí koxartrózou II. stupně a gonartrózou III. stupně. PK MPSV však na základě rentgenových snímků, které byly přílohou zprávy ortopeda, dospěla k závěru, že stěžovatelka trpí koxartrózou I. až II. stupně a gonartrózou II. stupně. Snímky hodnotil člen PK MPSV - ortoped MUDr. K.. Podle PK MPSV stěžovatelka zvládá základní životní potřebu oblékání a obouvání, neboť může použít pomůcku pro navlékání ponožek, protože je manuálně zručná. Skutečnost, že mívá znečištěné pleny a občas potřebuje omýt, odpovídá základní životní potřebě tělesné hygieny. Proto PK MPSV uzavřela, že stěžovatelka nezvládá toliko

3 základní životní potřeby. Stěžovatelka nebyla posudkovými lékaři osobně vyšetřena.

[15] Stěžovatelka s posudkem nesouhlasila a žádala jeho doplnění. Ke svému vyjádření doložila výměnný list - poukaz k odbornému vyšetření vydaný stěžovatelce její ošetřující lékařkou dne 22. 3. 2018, ve kterém je uvedeno, že stěžovatelka používá od roku 2013 inkontinenční pomůcky a toho času je v noci i ve dne zcela inkontinentní.

[16] V návaznosti na vyjádření stěžovatelky a její návrh na doplnění posudku vydala PK MPSV dne 20. 4. 2018 doplňující posudek, v němž uvedla, že pomůcka na oblékání ponožek zajišťuje přijatelný standard a lze ji považovat za běžnou. Vhodnou obuví pro stěžovatelku je nazouvací typ s užitím dlouhé lžíce na boty, šněrovací obuv je nevhodná. Podle PK MPSV nebylo doloženo zdravotní postižení pohybového ústrojí, pro které by se stěžovatelka nebyla schopna oblékat. Hodnocení stupně artrózy je výsledkem hodnocení rentgenových snímků, ani ortoped MUDr. K. nepopsal podstatné omezení hybnosti kloubů. Podle PK MPSV nebyla doložena úplná inkontinence stěžovatelky, jednalo se jen o úniky. Pokud stěžovatelka zvládá výměnu inkontinenčních pomůcek, je schopna používat např. vlhčené ubrousky, a proto není nezbytné omývání. Nebylo prokázáno takové postižení končetin, pro které by stěžovatelka nebyla schopna se po stolici očistit. Na uvedeném nic nemění ani lékařský nález stěžovatelčiny ošetřující lékařky ze dne 22. 3. 2018, která neověřila stav stěžovatelky ani nezajistila odborné vyšetření, které by úplnou inkontinenci prokázalo. Stěžovatelka nebyla posudkovými lékaři osobně vyšetřena.

[17] Žalovaný v napadeném rozhodnutí odcitoval posudkové závěry a konstatoval, že posudky PK MPSV jsou úplné, přesvědčivé a logické a je v nich aktuální posouzení závislosti stěžovatelky. Doplnil, že pokud posuzovaná osoba určitou aktivitu zvládne, byť s obtížemi, pomaleji a s využitím různých kompenzačních pomůcek (navlékač ponožek, dlouhá lžíce na nazouvání bot, zvýšené sedátko na WC, madlo, inkontinenční pomůcky), lze aktivitu hodnotit jako zvládnutou v přijatelném standardu. Krajský soud se s žalovaným ztotožnil, zopakoval jeho závěry a uvedl, že osobní vyšetření stěžovatelky posudkovými lékaři by nemohlo změnit zjištěný skutkový stav, neboť PK MPSV měla dostatek podkladů. Navíc stěžovatelka byla dle krajského soudu vyrozuměna o jednání PK MPSV, svého práva být přítomna však nevyužila.

III.B Právní názor NSS

[18] NSS se s názorem žalovaného a krajského soudu neztotožňuje.

[19] NSS soustavně judikuje, že posudek ve věci příspěvku na péči musí být úplný, jednoznačný a přesvědčivý. Uvedený požadavek spočívá v tom, že posudkový lékař, resp. komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 vyhlášky MPSV č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Případnými spornými dílčími aktivitami se posudková komise musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudek je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání příspěvku na péči, pokud nevzbuzuje pochyby o své celistvosti a přesvědčivosti a neexistují jiné důkazy, které jeho správnost zpochybňují (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 4.

pokračování

2014, čj. 3 Ads 77/2013-22, ze dne 30. 7. 2015, čj. 9 Ads 35/2015-44, ze dne 29. 9. 2015, čj. 4 Ads 167/2015-27, ze dne 29. 8. 2016, čj. 4 Ads 100/2016-25). Ačkoliv osobní vyšetření posuzované osoby posudkovou komisí není zákonnou podmínkou, mělo by být pravidlem. Především je k němu třeba přistoupit tehdy, pokud existují pochybnosti či nesrovnalosti mezi podkladovou dokumentací, tvrzeními posuzované osoby o jejím zdravotním stavu a závěry posudkové komise. Právě osobní vyšetření je vhodným způsobem, jak takové pochybnosti vyvrátit (viz rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2015, čj. 3 Ads 214/2014-25).

[20] Na posudek o zdravotním stavu je tedy třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se sice jedná o tzv. „povinný důkaz“, nikoliv však o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Správnost posudku není presumována, posudek proto podléhá hodnocení správním orgánem (a soudem) a nemůže být bez dalšího převzat jako pravdivý. Při rozhodování ve věci příspěvku však správní orgán ani soud neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti.

[21] Podle NSS v nyní projednávané věci nejsou závěry posudku PK MPSV ani po jeho doplnění úplné a přesvědčivé v otázce, zda stěžovatelka zvládá základní životní potřeby spočívající ve *výkonu fyziologické potřeby* a *oblékání a obouvání*. To mohlo mít vliv na výši příspěvku na péči, protože v případě, že by stěžovatelka sama nezvládala celkem 5 základních životních potřeb, byla by považována za osobu závislou na péči jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

[22] K základní životní potřebě *výkonu fyziologické potřeby* stěžovatelka poukazovala na to, že trpí občasným únikem moči a stolice a potřebuje pomoc jiné osoby s očištěním v případě úniku stolice. Následně doložila zprávu ošetřující lékařky, resp. žádanku o odborné vyšetření ze dne 22. 3. 2018, z níž plyne přinejmenším to, že podle ošetřující lékařky měla být stěžovatelka vyšetřena, zda se u ní inkontinence nezhoršila z občasné na úplnou. Tato skutečnost by jistě mohla mít vliv na hodnocení schopnosti zvládat výkon fyziologické potřeby a s ohledem na vysoký věk stěžovatelky není zhoršování jejího zdravotního stavu ničím nepravděpodobným. Za daných okolností bylo povinností PK MPSV obstarat si podklady, resp. stěžovatelku osobně vyšetřit za účelem zjištění, zda se její zdravotní stav nezhoršil a zda je či není zcela inkontinentní. Právě PK MPSV je totiž zodpovědná za to, že provede odborné posouzení na základě dostatečné zjištěného skutkového stavu. PK MPSV však pouze uvedla, že stěžovatelka své tvrzení o úplné inkontinenci nedoložila. Tomuto názoru PK MPSV nelze přisvědčit, neboť stěžovatelka doložila zprávu ošetřující lékařky ze dne 22. 3. 2018, a proto nelze bez dalšího uzavřít, že neunesla břemeno důkazní. Uvedený závěr PK MPSV přejali nekriticky žalovaný a krajský soud v napadených rozhodnutích.

[23] Stěžovatelka dále poukazovala na nezbytnou pomoc jiné osoby s očištěním v případě úniku stolice. Podle názoru NSS není bez dalšího dostatečně zdůvodněná úvaha PK MPSV, podle které je stěžovatelka manuálně zručná a sama si dokáže vyměnit inkontinenční pomůcky, a tedy je schopna provést očistu vlhčenými kapesníčky; další očista je dle PK MPSV záležitostí zvládání jiné základní životní potřeby, a to *tělesné hygieny*. Takový závěr je zcela paušální, takto jednoznačně nevyplývá z žádných podkladů

rozhodnutí a vůbec se nevyjadřuje k individuálním okolnostem zdravotního stavu stěžovatelky. PK MPSV se v uvedeném ohledu také dostatečně detailně nezabývala jednotlivými aktivitami dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., v důsledku čehož není jasné, zda dostatečně rozlišila schopnost *provést očistu* v rámci *výkonu fyziologické potřeby* [písm. g) bod 4. přílohy č. 1 vyhlášky] a základní životní potřebu *tělesné hygieny* [písm. f) přílohy č. 1 vyhlášky]. Rovněž tyto vady žalovaný ani krajský soud nezohlednili.

[24] Dostatečně zdůvodněny nejsou ani závěry PK MPSV při posouzení základní životní potřeby *oblékání a obouvání*. V záznamu o sociálním šetření je jasně uvedeno, že stěžovatelka používá jen nazouvací boty a pevnou obuv nenazuje. I přes výslovně uplatněnou námitku stěžovatelky PK MPSV tuto skutečnost nijak nezohlednila a ani v doplňujícím posudku jí nevěnovala žádnou pozornost. PK MPSV pouze vyslovila povšechný názor, že stěžovatelka je schopna sama si obout jakoukoliv nazouvací obuv. Skutečnost, že by stěžovatelka byla schopna nazout pevnou nazouvací obuv, však z žádných podkladů nevyplývá. Naopak ze sociálního šetření jednoznačně plyne, že stěžovatelka nenazuje jakoukoliv pevnou obuv (bez ohledu na to, zda je nazouvací, šněrovací, na suchý zip apod. - žádná taková výjimka není v záznamu o sociálním šetření zmíněna). Také v tomto ohledu nemá posudek PK MPSV oporu ve zjištěném skutkovém stavu; přesto jeho závěry převzali žalovaný i krajský soud v napadených rozhodnutích.

[25] Podle stěžovatelky není správné ani posouzení její schopnosti navléci si ponožky. NSS v obecné rovině souhlasí se závěrem žalovaného a krajského soudu, že navlékač ponožek je běžně dostupnou pomůckou ve smyslu § 9 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, s jejíž pomocí lze zvládat základní životní potřebu *oblékání a obouvání* v přijatelném standardu. Uvedené ovšem nemusí platit vždy, protože nelze vyloučit, že zdravotní stav posuzované osoby jí neumožní takovou pomůcku používat. Právě v tomto ohledu je posudek PK MPSV opět nedostatečný. Názor PK MPSV je totiž v rozporu s posudkem OSSZ v prvním stupni a sociálním šetřením, ze kterých plyne, že stěžovatelka si ponožky navléci nedokáže. Také z uvedeného důvodu bylo na místě, aby PK MPSV provedla osobní vyšetření stěžovatelky a zjistila skutkový stav způsobem, který by umožnil úplné a přesvědčivé posouzení zvládání základních životních potřeb stěžovatelkou.

[26] NSS dále souhlasí s názorem stěžovatelky, že přesvědčivý není ani závěr PK MPSV v případě hodnocení zdravotního postižení jejího pohybového ústrojí. PK MPSV v posudku ze dne 7. 3. 2018 ani v doplňujícím posudku nijak nevysvětlila, proč se odchýlila od názoru posudku OSSZ v prvním stupni, v němž posudkový lékař dospěl (v souladu s lékařskou zprávou ortopeda stěžovatelky MUDr. K.) k závěru, že stěžovatelka trpí gonartrózou III. stupně. Pouze na základě hodnocení rentgenových snímků, aniž byla stěžovatelka osobně vyšetřena, zhodnotil člen PK MPSV a ortoped MUDr. K., že stěžovatelka trpí gonartrózou II. stupně. Také vzhledem k uvedenému PK MPSV patrně uzavřela, že stěžovatelka zvládá základní životní potřebu *oblékání a obouvání*, přestože z posudku OSSZ v prvním stupni a sociálního šetření plyne závěr opačný. Ani v tomto ohledu nelze posudek PK MPSV považovat za úplný a průkazný; stejnou vadou trpí také napadená rozhodnutí žalovaného a krajského soudu.

[27] NSS uzavírá, že PK MPSV nedostála své povinnosti spolehlivě zjistit skutkový stav,

pokračování

o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z důvodu ověření aktuálního a objektivního zdravotního stavu stěžovatelky bylo na místě, aby PK MPSV stěžovatelku osobně vyšetřila, a to tím spíše, že v řízení došlo k výrazným průtahům (odvolání stěžovatelky proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno 23. 5. 2017, první posudek PK MPSV byl vydán 7. 3. 2018 a o odvolání stěžovatelky žalovaný rozhodl až dne 9. 5. 2018). S ohledem na věk stěžovatelky a skutečnosti vyšlé najevo v průběhu řízení bylo logické předpokládat, že (ne)zvládání základních životních potřeb se u stěžovatelky může vyvíjet. Zpráva ošetřující lékařky ze dne 22. 3. 2018 je nepochybně indicií o možném zhoršení stěžovatelčina zdravotního stavu. Podle NSS bylo dokonce vhodné zvážit provedení nového sociálního šetření, které mohlo s ohledem na více než roční odstup od sociálního šetření (8. 3. 2017) a vydání rozhodnutí o odvolání (9. 5. 2018) významně přispět ke správnému posouzení žádosti stěžovatelky o příspěvek na péči (viz rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, čj. 10 Ads 201/2016-50). V této souvislosti NSS pro úplnost dodává, že stěžovatelce nelze bez dalšího vyčítat, že se zejména k jednání PK MPSV konanému dne 7. 3. 2018 nedostavila, neboť dle protokolu z tohoto jednání bylo stěžovatelce sděleno, že PK MPSV je schopna její zdravotní stav objektivně posoudit i bez její osobní účasti.

[28] Z výše uvedeného plyne, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo jinou vadou řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. [pod citované ustanovení se řadí kasační námitka neúplného nebo nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu stěžovatelky v řízení o příspěvku na péči (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, čj. 10 Ads 201/2016-50)]. Krajský soud pouze zopakoval neúplné a nepřesvědčivé závěry PK MPSV a žalovaného a vůbec se blíže nezabýval žalobními námitkami stěžovatelky, které poukazovaly na konkrétní nedostatky posouzení jejího zdravotního stavu. Nenaplnění požadavků na přesvědčivost a úplnost lékařského posudku je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou musí krajský soud napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] NSS napadený rozsudek z důvodů popsaných výše podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že pro takový postup byly důvody již v řízení před krajským soudem, NSS zrušil také žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm bude žalovaný postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[30] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne NSS v případě, že zruší rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný, který ve věci neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by jí tedy příslušelo právo na náhradu nákladů řízení. V řízení o žalobě před krajským soudem stěžovatelka nebyla zastoupena, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. neproběhlo jednání a stěžovatelka nedoložila, zda a jaké náklady řízení jí vznikly. Usnesením NSS ze dne 20. 11. 2018 byl stěžovatelce ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. David Troszok, advokát, který v řízení před NSS neučinil žádný úkon. Nebylo tedy zjištěno, že

by mu vznikly jakékoliv náklady či nárok na odměnu za zastupování. S ohledem na výše uvedené NSS rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a zástupci žádnou odměnu ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. prosince 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu